

af de unionsivrige lande. Og derfor er den danske regering med sin passivitet på vej ud i et afgørende nederlag – ikke alene et nederlag, hvor regeringen taber en folkeafstemning, det kan vi såmænd sagtens leve med – men også et nederlag for demokratiet. Jeg synes, det burde give meget stof til eftertanke, at den daværende regering rent faktisk blev nedstemt ved en folkeafstemning den 2. juni 1992, men det har man tilsyneladende glemte.

Så vil jeg gerne sige til fru Anne Baastrup, at Enhedslisten ikke har tænkt sig at melde sig ud af nogen forhandlinger. For øjeblikket er der heller ikke noget at melde sig ud af. Vi er blevet indbudt til at komme til yderligere to møder med regeringen og fortælle, hvad vi mener, og det gør vi gerne. Hvis regeringen på et tidspunkt kommer med et udspil, forhandler vi naturligvis gerne med regeringen om et sådant udspil. Vi går bare ud fra, at et sådant udspil er et offentligt udspil, som f.eks. unionsmodstanderbevægelserne også kan få mulighed for at udtale sig om, inden der bliver vedtaget noget endeligt her i Folketingssalen.

Så Enhedslisten har altså ikke tænkt sig at melde sig ud af nogen som helst forhandling, kan jeg forsikre fru Anne Baastrup om. Vi vil naturligvis også hele vejen igennem være med til at kæmpe for at fastholde hver eneste position ud fra et unionsmodstandersynspunkt, og det er også derfor, vi har rejst den forespørgselsdebat om de fire undtagelser, som kommer til behandling i næste uge.

Så vil jeg slutte med at sige – og det er også noget, der er grundlæggende i diskussionen om magtfordelingen i EU – at jeg tror næsten ikke, der var et øje tørt her i salen, da fru Henriette Kjær slog til lyd for, at vi måtte rykke de store lande til undsætning og forsvare deres rettigheder i Unionen.

Det var stærkt og smukt at høre, at fru Henriette Kjær på den måde ville sikre, at Frankrig og Tyskland ikke skulle blive majoriseret og trynet af de små lande. Det ville sandelig være synd, hvis hr. Kohl og hr. Chirac skulle lide den tort, at nogen kom og dikterede dem noget som helst. De skal have de mest vidtgående garantier og rettigheder, og det skal den danske debat handle om; men jeg må sige, at jeg tror ikke, det er holdbart.

Jeg må næsten opfordre Venstre og De Konservative til at tænke det igennem en gang til. Jeg tror, det ville være klogere, hvis man tog udgangspunkt i, at vi er et lille land, og at det er

vores rettigheder, man er ved at fjerne, at det er vores stemmeandel, man er ved at nedskære, at det er vores muligheder for at få en sikker miljøgaranti, man er ved at fjerne, og at det i det hele taget er demokratiet her i Danmark, man er ved at indskrænke, fordi man vil flytte endnu mere magt over i en union, hvor der ikke er nogen parlamentarisk og demokratisk kontrol med de ting, der sker.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det er blot en kort bemærkning af hensyn til referatet, og hr. Keld Albrechtsen behøver såmænd ikke at svare:

Hr. Keld Albrechtsen startede med at sige, at han ville takke oppositionen, fordi den havde hilst debatten velkommen. Derimod var han ikke glad for regeringspartierne, fordi de havde afvist, at debatten skulle føres her i Folketingssalen. Det er forkert. Jeg sagde udtrykkeligt i mit indlæg, at jeg var glad for, at debatten kom, og at det var det rigtige sted at have den, men jeg bebrejdede Enhedslisten, at den overvejende betjente sig af genbrugsforslag.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg skal blot undskylde over for fru Elisabeth Arnold, hvis der skulle være en bemærkning, jeg har overhørt. Det, jeg først og fremmest havde i tankerne, må jeg indrømme, var den fuldstændig manglende stillingtagen til tingene fra udenrigsministerens og regeringens side, som blev fulgt op med en næsten lige så indholdstom melding fra hr. Jacob Buksti. Men en undskyldning til fru Arnold.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Fra hr. Keld Albrechtsens indlæg plukker jeg et par bemærkninger, der ikke skal have lov til at stå alene:

For det første, at regeringen nu er gået over til den taktik at forhandle med folketingspartierneovre i Statsministeriet.

Om det må jeg sige til hr. Keld Albrechtsen, at det ikke er noget, vi er gået over til. Det er noget, der har ligget fuldstændig soleklart, lige siden Folketinget i februar eller engang i foråret, i hvert fald i begyndelsen af året, vedtog en dagsorden, der sagde, at forhandlinger med Folketingets partier vil blive indledt til efteråret med henblik på udformning af et forhandlingsgrundlag i løbet af dette efterår. Det er den linje,